

Arrest

nr. 294 441 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
 X en X
 2. X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
 kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
 Azalealaan 25
 2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2008 dient eerste verzoekende partij een aanvraag voor de afgifte van een visum type D (lang verblijf) in, in functie van haar Nederlandse echtgenote. Op 11 december 2008 wordt het gevraagde visum toegestaan. Op 17 februari 2009 komt de eerste verzoekende partij naar België. Op 27 maart 2009 wordt de eerste verzoekende partij in bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 21 februari 2014 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen eerste verzoekende partij en de Nederlandse echtgenote.

1.3. Op 28 februari 2015 treedt de eerste verzoekende partij in het huwelijk met tweede verzoekende partij.

1.4. Op 5 juli 2017 wordt eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een F+-kaart.

1.5. Op 9 augustus 2017 dient tweede verzoekende partij samen met de minderjarige kinderen, resp. geboren in 2008 en 2009, een aanvraag tot afgifte van een visum type D (lang verblijf) in, in de hoedanigheid van echtgenote / kinderen van eerste verzoekende partij.

1.6. Op 30 augustus 2018 wordt het gevraagde visum geweigerd.

1.7. Op 28 januari 2019 wordt andermaal verzocht tot de afgifte van een visum type D.

1.8. Op 2 januari 2020 wordt beslist tot afgifte van het gevraagde visum.

1.9. Op 29 maart 2021 dient de tweede verzoekende partij samen met de kinderen een aanvraag van een verklaring van inschrijving in. Op 28 april 2021 worden zij in bezit gesteld van een A-kaart.

1.10. Op 24 maart 2022 verzoekt tweede verzoekende partij samen met de kinderen tot verlenging van de A-kaart.

Op 17 mei 2022 wordt de tweede verzoekende partij gevraagd om binnen de dertig dagen na kennisgeving volgende stukken voor te leggen:

“bewijzen van de bestaansmiddelen met betrekking tot de laatste 12 maanden van de referentiepersoon: loonfiches

-bewijzen van betaling van loon van de referentiepersoon op de individuele rekening in de vorm van rekeninguittreksels

-betaling van de sociale bijdrage van de voorbije 4 kwartalen in de vorm van facturen op naam van de referentiepersoon

-varia: bijkomende documenten die de inkomsten van de referentiepersoon van de voorbije maanden als zelfstandige zo volledig mogelijk staven

-een kopie van de geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon

-een attest van het OCMW dat aangeeft of de referentiepersoon al dan niet OCMW steun geniet.”

Op 27 oktober 2022 richt de Dienst Vreemdelingenzaken volgend schrijven aan tweede verzoekende partij:

“Geachte mevrouw

U vroeg de verlenging aan van de machtiging tot verblijf. In het kader hiervan legde u documenten voor. Uit deze documenten blijkt dat u niet voldoet aan de in artikel 10 §2, 3e alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zieh voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

U legt een uittreksel voor van de kruispuntbank van ondernemingen voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon als zaakvoerder van een zelfstandige activiteit werkt sinds 30.08.2016.

U legt geen attest voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon de sociale bijdragen van de voorbije 4 kwartalen aan de sociale kas heeft betaald. Gelieve ons de facturen van de voorbije 4 kwartalen van de sociale kas over te maken.

Wij ontvingen ook de rekeninguittreksels van de referentiepersoon waaruit blijkt dat er bepaalde bedragen worden gestort en afgehaald voor de periode van 01.01.2022 tot en met 31.05.2022, alsook de jaarrekening (fiscaal rapport) van 2020 en 2021 opgesteld door de boekhouder. Hieruit kunnen wij echter niet opmaken welke bedragen er van de zakenrekening overgemaakt worden op de persoonlijke rekening om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden.

Gelieve ons een duidelijk overzicht met de inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon, alsook de loonfiches van de voorbije 12 maanden bijkomende bewijsstukken over te maken die ons toelaten om na te gaan over welke inkomsten de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden.

Indien u zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken (loonfiches)

Indien u ons deze stukken niet overmaakt of indien uit de door u extra aangeleverde documenten niet blijkt dat u voldoet aan de in artikel 10 §2, 2e alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, overweegt onze dienst om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf. Gelieve dan ook rekening te houden met het volgende:

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie. Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u ten allen tijde relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten."

1.11. Op 3 mei 2023 wordt beslist tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: R. (..)

Voorna(a)m(en): E. M. L. I. (..)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: (...)1972

Geboorteplaats: Gharbeya

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (..)

+ minderjarige kinderen E. J. N. A. Y. (..) °2008 en M. N. A. Y. (..) °2009

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5.

Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11, dit in functie van haar echtgenoot, dhr. E. N. A. Y. (..) (RR xxx, hierna de referentiepersoon). Zij werd op 28.04.2021 voor het eerst in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 15.04.2022. Hierna werd de kaart niet meer verlengd en valt ze tot op vandaag onder een bijlage 15.

Op 24.03.2022 ontving onze dienst een mail van de gemeente met daarin de documenten voor de verlenging van de verblijfskaart. Hierin legde betrokkene volgende documenten voor:

- Dwangbevel met bevel tot betaling van de belastingdienst te Amsterdam dd. 04.02.2022;
- Aanslagbiljet van de inkomsten van 2019;
- Aanmaning van de belastingdienst te Amsterdam dd. 12.11.2021;
- Aanmaning van de belastingdienst te Amsterdam dd. 16.02.2022;

- Betaalherinnering Federale Overheidsdienst dd. 23.03.2020;
- Uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen dd. 16.03.2022 voor de onderneming (...) voor de periode van 12.05.2016 tot 14.03.2022;
- Naheffingsaanslag van de belastingdienst te Amsterdam dd. 27.05.2021;
- Kennisgeving omzendbelasting vermindering van de belastingdienst te Amsterdam dd. 04.09.2020;
- Vervaldagbericht van Baloise Insurance voor verzekering van de personenwagen dd. 02.12.2021;
- Attest van (...) Accountantskantoor voor de winst- en verliesrekening voor 2020 voor eetcafé en pizzeria (...) te Haelen dd. 19.08.2021 (ondertekend door referentiepersoon);
- Betalingsbewijs van de huurwaarborg;
- Volledig uittreksel van de gegevens van een geregistreerde entiteit rechtspersoon "(...)" met als zaakvoerder de referentiepersoon sinds 30.08.2016;
- Medisch attest van betrokkene dd. 15.03.2022;
- Inschrijvingsformulier schooljaar 2021-2022 voor betrokkene R. E. (..) °72 voor het volgen van Nederlandse lessen;
- Aanvraag voor het KBO uittreksel met betrekking van de toestand van de onderneming "(...)", gekend op 16.03.2022;
- Samenvatting van Xerius omtrent de vennootschap '(...)', dd. 14.03.2022
- Uittreksel Handelsregister Kamer van Koophandel voor handelszaak "(...)" te Haelen dd. 01.03.2012;
- Document Agentschap Integratie en Inburgering dd. 09.03.2022 op naam van de referentiepersoon als bewijs van regelmatige deelname Maatschappelijke Oriëntatie
- Huurovereenkomst zonder registratiebewijs;
- Bewijs aansluiting ziekenfonds LM Plus dd. 16.03.2022;
- Attest OCMW dat betrokkene geen leefloon geniet dd. 08.03.2022;
- Blanco bewijs van goed gedrag en zeden van betrokkene dd. 03.03.2022.

Onze dienst stelde vast dat de informatie aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende was. Bijgevolg stelden wij op 17.05.2022 een brief op waarin we specifiek bijkomende documenten opvroegen in verband met de inkomsten van de referentiepersoon, namelijk het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de vorm loonfiches voor de laatste 12 maanden, maandelijks storting van loon op de individuele rekening van de referentiepersoon in de vorm van rekeninguittreksels en een attest van de sociale bijdrage van de voorbije 4 kwartalen. Daarnaast werd er ook een kopie gevraagd van de geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon én een attest van het OCMW dat aangeeft of de referentiepersoon al dan niet OCMW steun geniet. Dit document werd door betrokkene op 18.05.2022 betekend.

Op 20.06.2022 kregen wij extra bewijsstukken als antwoord op ons inventaris dd. 17.05.2022. Hierin legde betrokkene volgende documenten voor:

- Een ongedateerd attest van het OCMW voor de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun ontvangt;
- De huurovereenkomst met het registratiebewijs;
- Afschriften zakelijke rekening voor de periode van januari tot en met mei 2022;
- Attest van (...) Accountantskantoor voor de jaarrekening van 2021 voor het (...) Haelen.

Daarnaast vermeldt de gemeente in hun mail dd. 20.06.2022 dat de referentiepersoon zowel zelfstandige is in Nederland als in België en geen sociale bijdrage hoeft te betalen bij een Belgische sociale verzekeringskas voor zelfstandigen.

Op 12.08.2022 kreeg onze dienst nog een aanvullend document doorgestuurd namelijk het fiscaal rapport aangifte inkomstenbelasting 2020.

Gezien niet alle door ons opgevraagde documenten werden overgemaakt, stelden wij op 27.10.2022 nogmaals een brief op waarin we betrokkenen erop wijzen dat we niet alle noodzakelijke documenten hebben ontvangen om aan te tonen dat de referentiepersoon voldoet aan de in artikel 10 §2, 3e alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. Betrokkene werd duidelijk op de hoogte gesteld door onze instructie dd. 27.10.2022 dat zij niet voldeed aan de gestipuleerde voorwaarde omtrent artikel 10§5. Artikel 10§5 bepaalt immers: De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Wij ontvingen ook de rekeninguittreksels van de referentiepersoon waaruit blijkt dat er bepaalde bedragen worden gestort en afgehaald voor de periode van 01.01.2022 tot en met 31.05.2022, alsook de jaarrekening (fiscaal rapport) van 2020 en 2021 opgesteld door de boekhouder. Hieruit kunnen wij echter niet opmaken welke bedragen er van de zakenrekening overgemaakt worden op de persoonlijke rekening om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden.

Wij hebben met deze instructie bijkomende elementen opgevraagd die onze dienst moet toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals gesteld in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Betrokkene wordt via deze instructie gevraagd om bijkomende bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon over te maken aan onze dienst zoals een duidelijk overzicht met de inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon, alsook de loonfiches van de voorbije 12 maanden bijkomende bewijsstukken over te maken die ons toelaten om na te gaan over welke inkomsten de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden, alsook de facturen van de voorbije 4 kwartalen van de sociale kas over te maken.

Op 31.10.2022 hebben wij de getekende instructie dd. 31.10.2022 ontvangen.

Op 27.04.2023 werd onze dienst telefonisch gecontacteerd door de gemeente met de vraag of wij de mail dd. 29.11.2022 goed hebben ontvangen. Wij moesten echter vaststellen dat dit niet het geval was en hebben wij de gemeente gevraagd om deze nogmaals naar ons door te sturen. Deze mail bevatte volgende documenten:

- Communicatie van (...) Accountantskantoor naar onze dienst dd. 17.11.2022 met bijhorende ontvangstbevestiging (echter nooit ontvangen);
- Printscreens van verrichtingen van een ongekeerde rekening;
- interne Balans Boekjaar 2021 van (...) Turnhout (beter gekend als onderneming "(...)" ten tijde van de tewerkstelling van betrokkene);
- Een niet-officieel overzicht van allerlei inkomsten en uitgaven voor de periode van 31.01 tot 30.09.2022 van een niet gekende bankrekening?
- Absolut Personenbelasting: gedetailleerde berekening van uw belasting voor de referentiepersoon, alsook voor betrokkene;
- Rekeninguittreksels van de referentiepersoon met inkomsten en uitgaven;
- Intern balans van (...) Turnhout (beter gekend als onderneming "(...)" ten tijde van de tewerkstelling van betrokkene);

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen. Betrokkene heeft dus na de betekening van onze instructie dd. 31.10.2022 en naast bovenstaande documenten geen andere documenten meer aangebracht. Bijgevolg kan onze dienst zich enkel baseren op de voorgelegde stukken van betrokkene en de te raadpleegbare informatie in de openbare databanken.

Uit de voorgelegde documenten kunnen we opmaken dat de referentiepersoon effectief als zelfstandige heeft gewerkt sinds 30.08.2016 voor de onderneming "(...)" volgens het doorgestuurde uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen dd. 16.03.2022. Echter stelt onze dienst vast, na het consulteren van het Belgisch Staatsblad van bovengenoemde onderneming, dat met ingang vanaf 31.03.2022 het ontslag wordt aanvaard van de heer E. N. (...), zijnde de referentiepersoon. Wij kunnen als dienst dus enkel concluderen dat hij deze zelfstandige activiteit sinds 31.03.2022 niet meer uitoefent en kunnen we dus de ingediende documenten niet in acht nemen om zijn huidige financiële toestand te bepalen. Onze dienst argumenteert dus niet dat de referentiepersoon absoluut geen zelfstandige activiteit uitvoerde in deze zaak van 30.08.2016 tot en met 31.03.2022, enkel dat de voorgelegde stukken ons geen informatie geven over zijn huidige bestaansmiddelen. Nochtans werd dit 2 keer duidelijk gestipuleerd in onze beslissingen dd. 17.05.2022 en dd. 27.10.2022 door onze dienst om de benodigde stukken over te maken. Uit deze informatie kunnen wij dus niet opmaken of de referentiepersoon via deze zelfstandige activiteit voor de datum van 31.03.2022 aan de gestipuleerde voorwaarde met betrekking tot de bestaansmiddelen volgens artikel 10§5 voldeed.

Bij het consulteren van het Algemeen Repertorium der Zelfstandige Arbeiders stelde onze dienst vast dat de referentiepersoon enkel aangesloten was bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandige voor de periode van 28.04.2010 tot en met 30.12.2010. Er is dus geen enkele aansluiting meer sinds 2010 bij eender welke sociale verzekeringskas voor zelfstandigen in België. Het is voor onze dienst dus volstrekt onduidelijk of de referentiepersoon ook effectief het statuut van zelfstandige heeft verkregen en of hij

hieruit inkomsten heeft gehaald. Met de ingediende documenten bewijst de referentiepersoon dus niet dat hij inkomsten genoot voor zijn zelfstandige activiteit voor de onderneming "(...)".

Voor het staven van zijn zelfstandige activiteit in Nederland hebben wij een uittreksel Handelsregister ontvangen van de Kamer van Koophandel dd. 01.03.2012. Uit dit verouderd attest blijkt dat de referentiepersoon staat ingeschreven als eigenaar van het etablissement "(...)". Verder hebben wij geen recentere bewijs ontvangen dat staat of de referentiepersoon tot op heden nog steeds staat ingeschreven als zaakvoerder van (...). En kunnen wij dit uittreksel van het Handelsregister niet in aanmerking nemen als bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Betrokkene wilt met deze documenten stellen dat de referentiepersoon een eigen zelfstandig bedrijf heeft én nog steeds eigenaar bent van (...). Deze zaak is gelegen in Haelen te Nederland. De referentiepersoon legde verscheidene aanmaningsbrieven voor de kwartalen van 2020 en 2021 van de belastingdienst van Amsterdam. Dit geeft onze dienst enkel het beeld dat de referentiepersoon niet punctueel zou zijn met zijn belastingen in Nederland en geeft ons allesbehalve info indien hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen bezit.

Daarnaast geeft uw boekhouder een overzicht van de jaarrekening 2021 voor (...) te Haelen. Hieruit kunnen wij echter niet opmaken wat de effectieve maandelijkse inkomsten zijn van de referentiepersoon en kunnen wij dit document niet in aanmerking nemen.

Betrokkene legt onvoldoende bewijsstukken voor dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen waardoor wij als dienst niet kunnen vaststellen dat de referentiepersoon kan instaan voor het levensonderhoud van zichzelf en van dat van zijn vrouw en minderjarige kinderen. Er worden geen loonfiches voorgelegd van de referentiepersoon. We hebben echter wel rekeninguittreksels ontvangen van de zakelijke rekening van (...) voor de periode van januari tot mei 2022. Deze rekeninguittreksels geven ons geen duidelijk beeld over welke inkomsten de referentiepersoon geniet. Hieruit kunnen wij echter niet opmaken welke bedragen er maandelijks van de zakenrekening overgemaakt worden op de persoonlijke rekening om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden.

Daarnaast maakt betrokkene een aantal rekeninguittreksels over maar er wordt niet vermeld tot wie deze rekening behoort. Wij kunnen dus geen rekening houden deze bewijsstukken aangezien we niet met zekerheid weten of deze rekening van betrokkene, van de referentiepersoon of van de zaak "(...)" of de zaak "(...)" is. Daarnaast is het ons ook niet duidelijk over welke periode dit exact gaan aangezien de jaartallen niet duidelijk vernield staan op deze uittreksels.

Wij hebben echter wel nog andere rekeninguittreksels ontvangen, namelijk die van de persoonlijke rekening van de referentiepersoon voor de periode van maart 2022 tot oktober 2022. Hieruit kunnen wij echter niet opmaken welke bedragen er in totaal van de volledige periode van maart tot oktober 2022 van de zakenrekening overgemaakt worden op de persoonlijke rekening om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden.

Tevens ontving onze dienst ook een overzicht van de jaarrekening 2021 en een interne balans voor de periode van januari tot en met maart 2022 voor (...) Turnhout VOF (beter gekend als onderneming "(...)" ten tijde van de tewerkstelling van betrokkene). Hieruit kunnen wij echter niet opmaken wat de effectieve maandelijkse inkomsten zijn van de referentiepersoon en kunnen wij dit document niet in aanmerking nemen. Daarnaast kunnen wij ook geen rekening houden met deze jaarrekening en interne balans aangezien, volgens de gegevens van het staatsblad, de referentiepersoon niet meer bij deze onderneming werkt vanaf 31.03.2022.

We concluderen dat op basis van de voorgelegde documenten het onmogelijk is om een juiste inschatting te maken van de inkomsten van de referentiepersoon. Een behoefteanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980 moet niet worden gemaakt aangezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn wel dat er herhaaldelijk en onvoldoende duidelijk werd gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies waren én zijn (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25/04/2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11/07/2013).

Wat betreft de sociale bijdrage, de gemeente vermeldde in hun mail dd. 20.06.2022 dat de referentiepersoon zowel zelfstandige is in Nederland als in België en dus geen sociale bijdrage hoeft te betalen bij een Belgische sociale verzekeringskas voor zelfstandigen.

Aangezien de gemeente ons vermeldde dat hij zijn zelfstandige activiteit zowel in België als in Nederland uitvoert, kunnen wij niet bepalen waar zijn hoofdactiviteit plaats vindt. Wij hebben dus bewijsstukken gekregen of hij in België sociale bijdrage heeft betaald of in Nederland een bijdrage heeft betaald voor de Volksverzekeringen en Zorgverzekeringswet. Dit heeft betrokkene echter ook nagelaten om dit in te dienen.

Volgens het attest van het OCMW zou betrokkene geen steun meer ontvangen vanaf 01.01.2020. Dit geeft ons geen zicht op over welke inkomsten de referentiepersoon dan wel beschikt vanaf 01.01.2020 om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin. Het ongedateerde attest van het OCMW dat op 20.06.2022 aan onze dienst werd overgemaakt, kan ons eveneens geen verdere info geven. Het

attest bewijst immers niet van welke (legaal bekomen) bestaansmiddelen het gezin dan wel heeft geleefd of zal leven in de toekomst. Het attest van het OCMW doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

De machtiging tot verblijf van betrokkene kan dus overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkenen kunnen niet verder gemachtigd worden omdat hij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 28.04.2021, deze werd echter niet meer verlengd. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene het leven niet kan verderzetten in het land van herkomst. Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zouden zijn, blijkt nergens sprake. Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan.

Mevrouw en haar kinderen zijn pas in België sinds 28.04.2021. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Betrokkene legt ons geen bewijsstukken voor waaruit wij kunnen concluderen dat het belang van de kinderen geschaad zal worden bij een eventuele tijdelijke scheiding met hun vader. Betrokkenes kinderen zijn slechts 13 én 14 jaar oud. Hun relatief jonge leeftijd maakt zo net dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er worden geen concrete elementen voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen niet elders - doch in de nabijheid van hun ouders of indien zij enkel hun moeder vergezellen, hun moeder kunnen opgroeien in een stabiele en veilige omgeving. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook de kinderen dat samen met haar op basis van gezinshereniging in functie van hun vader naar België gekomen zijn, dienen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor hun verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkenen vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen op de door wet voorziene wijze. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', want zodra de referentiepersoon wel toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Het feit dat de referentiepersoon over een verblijfsmachtiging beschikt, geeft noch de moeder, noch hun gezamenlijke kinderen niet automatisch recht op verblijf. Gezien onze dienst de verblijfsmachtigingen voor alle gezinsleden (met uitzondering dat van de referentiepersoon) tegelijkertijd beëindigt, kunnen zij zich samen elders vestigen en blijft zo de gezinsband behouden. Het huurcontract dat betrokkene ondertekende doet geen afbreuk aan onze vaststelling, daar het enkel bewijst dat zij een huurovereenkomst tekende.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen zijn dus absoluut niet verplicht om België te verlaten en om de kinderen hun eventuele scholing stop te zetten. Het is de keuze van de ouders om te bepalen indien de kinderen zich samen met betrokkene tijdelijk naar het land van herkomst begeven om van daaruit de aanvraag in te dienen (en zo voor een korte periode gescheiden is van de referentiepersoon), of indien het hele gezin zich samen elders vestigt. In afwachting kunnen zij contact en de gezinsband onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Er werden geen (laat staan overtuigende) elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij de kinderen alsnog moeten machtigen tot verblijf.

De moeder legt verschillende stukken voor inzake haar inburgerings- en integratietraject en lessen Nederlands. Hoewel dit positieve elementen zijn in haar dossier, acht onze dienst deze stukken niet van die aard dat de verblijfsmachtiging van betrokkene op basis hiervan moet worden verlengd. Deze stukken bewijzen niet dat de moeder op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Dit zijn minimale —en vaak bij wet verplichte - inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Indien de moeder en/of de kinderen zich naar het buitenland wensten te verplaatsen, kunnen zij via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden.

Daarnaast legt betrokkene ook haar medisch attest voor, alsook het ziekenfondsattest en een blanco bewijs van goed gedrag en zeden. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Aangezien (...) zich in Halen te Nederland situeert, ziet onze dienst ook geen enkele reden waarom de referentpersoon niet kan verhuizen naar Nederland en van daar zijn huidige tewerkstelling kan verder zetten. U legt geen bewijsstukken voor waarom u en uw familie in België wilt blijven aangezien de zelfstandige zaak van de referentpersoon in Nederland gelegen is.

Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging in de weg zou staan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“ENIG MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKELEN 10, 10ter,\$2 en 11 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

EN

SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Eerste onderdeel

Eerste verzoeker werkt al lange tijd als zelfstandige. Hij is zelfstandige, werkt in eigen naam en baat in eigen naam – als zogenaamde ‘eenmanszaak’ – (...) uit in Halen, Nederland. Van mei 2016 tot maart 2021 was hij ook deelgenoot in de vennootschap VOF (...), gevestigd te Turnhout, (...).

Verzoekers hebben over deze beroepsactiviteiten van eerste verzoeker tal van stukken voorgelegd.

De bestreden beslissing overweegt dat er geen sprake meer is van beroepsactiviteiten in het kader van de vennootschap VOF (...), en dat de stukken die daarmee verband houden niet (meer) actueel zijn om zicht te krijgen op de huidige inkomenssituatie.

Dit geldt uiteraard niet voor de zelfstandige activiteit (...) uit in Halen, Nederland. Met deze inkomsten dient wel rekening te worden gehouden.

De bestreden beslissing verhaalt hoe een aantal malen bijkomende informatie werd opgevraagd bij verzoekers.

De bestreden beslissing maakt ook duidelijk dat tal van (bijkomende) documenten door verzoekers werden bezorgd.

Verzoekers hebben ook hun boekhouder/accountant in Nederland ingeschakeld, die op 17 november 2022 de diensten van de staatssecretaris contacteert (stuk 8):

“Ik heb uw brief ontvangen via de echtgenoot van mevrouw R. (...), de heer N. E. (...).

Het is mij niet geheel duidelijk wat u voor bewijsstukken wilt. Ik zie in de brief dat u de jaarrekeningen van de laatste twee jaren reeds in bezit heeft. Ik kan u een overzicht sturen van de privé opnamen over 2022 welke de heer E. (...) doet bij zijn eenmanszaak voor het onderhouden van zijn gezin. Is dat hetgeen u nog wilt zien?”

De bestreden beslissing stelt dit schrijven nooit te hebben ontvangen, niettegenstaande er een ontvangstbevestiging door DVZ werd afgeleverd.

Anderzijds stelt de bestreden beslissing deze communicatie wel te hebben ontvangen - later - via de gemeente. Op de vraag van de boekhouder/accountant of de bewijsstukken voldoende zijn werd nooit geantwoord. De boekhouder stelde zich in het schrijven van 17 november 2022 meewerkend op en was bereid om stukken te bezorgen. Hierop is nooit een antwoord gekomen. Nooit werd ook enige vraag gesteld, aan verzoekers of de boekhouder, naar verduidelijking van de voorgelegde stukken.

In zoverre de voorgelegde stukken niet duidelijk waren, had een kort antwoord aan de boekhouder/accountant volstaan om verzoekers toe te laten bijkomende stukken ter verduidelijking voor te leggen. Er dient hierbij erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing slechts een half jaar na de mail van de boekhouder werd genomen.

Een en ander wringt des te meer aangezien in de bestreden beslissing duidelijk wordt dat de gemachtigde van staatssecretaris een onjuiste inschatting maakt over de beroepsactiviteiten van eerste verzoeker. Zo wordt er herhaaldelijk gevraagd naar loonfiches terwijl eerste verzoeker zelfstandige is en geen loontrekkende, en uiteraard niet in staat is om loonfiches voor te leggen. De gemachtigde van de staatssecretaris had makkelijk kunnen vaststellen op basis van de voorgelegde stukken dat betrokkene als zelfstandige/eenmanszaak actief is. Ook in de hogervermelde e-mail van de boekhouder wordt dit duidelijk gemaakt.

De gemachtigde heeft dan ook onzorgvuldig gehandeld.

Bovendien is het zo dat creditverrichtingen op de zakelijke rekening van een eenmanszaak zuivere (beroeps)inkomsten uitmaken. De voorlegging van rekeninguittreksels van de zakelijke rekening verduidelijken op zich reeds welke inkomsten eerste verzoeker geniet.

Het is niet zo dat vanuit deze rekening maandelijks bedragen naar een andere "privé"- rekening moeten gaan – als een soort verloning - om louter met deze andere "privé"- rekening in de levensbehoeften te kunnen voldoen.

Ook dit is een foutieve veronderstelling.

De bestreden beslissing steunt aldus – bij herhaling – op foutieve premisses.

Er dient te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden geschonden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat niet meer voldaan is aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 10, §2, derde lid Vreemdelingenwet, dat luidt:

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Indien hieraan niet (meer) voldaan is, dient op basis van artikel 11 juncto 10ter, §2 vreemdelingenwet te worden overgegaan tot een behoefteanalyse:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

Nochtans overweegt de bestreden beslissing dat niet dient te worden overgegaan tot een behoefteanalyse. Hiermee worden artikel 10, 10ter§2 en 11 vreemdelingenwet geschonden.

"Een behoefteanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980 moet niet worden gemaakt aangezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn wel dat er herhaaldelijk en onvoldoende duidelijk werd gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies waren én zijn."

Hiermee is ook de motivering van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig. Ofwel is niet meer voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, en in dat geval dient een behoefteanalyse te worden uitgevoerd, ofwel is er wel voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, en in dat geval kan er geen beslissing tot intrekking van verblijf worden genomen.

De motivering is dan ook paradoxaal te noemen door enerzijds te stellen dat niet meer voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, maar anderzijds te stellen dat niet moet worden overgegaan tot een behoefteanalyse aangezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat zij die niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden. Het middel is gegrond.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen van de artikelen 10 en 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

2.5. Het blijkt en staat buiten betwisting dat de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen voorafgaand aan de bestreden beslissing houder waren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij verkregen het verblijfsrecht meer bepaald als echtgenote respectievelijk kinderen van een verblijfsgerechtigde derdelander, de heer E.N., de eerste verzoekende partij.

De verwerende partij heeft op 3 mei 2023 beslist om het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij (en dat van de kinderen) in te trekken en dit met toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Deze bepaling verwijst naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Overeenkomstig artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan één van de in voormeld artikel 10 bepaalde voorwaarden.

Op grond van artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet moet de vreemdeling die een verblijfsrecht wil verkrijgen als echtgenoot van een verblijfsgerechtigde vreemdeling, behoudens de uitzondering die de wet voorziet, "het bewijs aanbrengen" dat de gezinshereniger (i.e. de vreemdeling die vervoegd wordt of korter: de referentiepersoon) beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden, teneinde te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. De voorwaarde van artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bestaat er dan ook niet enkel in dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, maar tevens dat het bewijs wordt aangebracht dat de gezinshereniger beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (zoals bepaald in § 5) om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streefde hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (*Parl.St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten werden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c) van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, punt 42; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, *Maahanmuuttovirasto*, punt 71). In zoverre dat de bestaansmiddelenvereisten moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn deze vereisten eveneens noodzakelijk voor "het economisch welzijn van het land", zoals bedoeld in artikel 8, lid 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de

Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4 en B.17.1.2).

De verwerende partij heeft in casu geoordeeld dat de tweede verzoekende partij en de kinderen niet langer voldoen aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en beëindigt bijgevolg het verblijfsrecht.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen het motief in de bestreden beslissing niet betwisten dat hoe dan ook niet dienstig meer kan verwezen worden naar de documenten inzake de onderneming “(...)” aangezien de eerste verzoekende partij (de referentiepersoon) al sinds 31 maart 2022 deze zelfstandige activiteit niet meer uitoefent.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook alle stukken met betrekking tot de onderneming “(...)” in ogenschouw heeft genomen. Zij betwist niet dat eerste verzoekende partij stukken heeft voorgelegd inzake deze zelfstandige activiteit, maar zij wijst erop dat uit lezing van deze stukken geen duidelijk beeld naar voren komt wat betreft de effectieve maandelijkse inkomsten van eerste verzoekende partij. Waar de verzoekende partijen betogen dat uit de stukken duidelijk naar voren komt dat eerste verzoekende partij zelfstandig is zodat onterecht werd gevraagd naar loonfiches, slagen zij er met dergelijk betoog niet in afbreuk te doen aan voorgaande determinerende motivering. Immers slaat de verwerende partij wel degelijk acht op de stukken waaruit moet blijken dat eerste verzoekende partij zelfstandig is, maar wijst zij erop dat uit de daartoe voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden wat de effectieve maandelijkse inkomsten zijn die de eerste verzoekende partij heeft om in de levensbehoeften van haarzelf en haar gezin te voorzien.

Verzoekende partijen betogen voorts wel dat *“creditverrichtingen op de zakelijke rekening van een eenmanszaak zuivere (beroeps)inkomsten uitmaken”* doch zoals de verwerende partij er terecht op wijst in de nota met opmerkingen, sluit niets uit dat een deel van de inkomsten opnieuw in de zaak moet worden geïnvesteerd en er sociale bijdragen moeten betaald worden. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de bedragen die op de zakenrekening vermeld staan, netto-inkomsten zijn waarvan geen beroepskosten, sociale bijdragen en belastingen meer moeten betaald worden. Hun betoog dat het een foutieve veronderstelling is dat er van de zakenrekening maandelijks bedragen naar de privérekening moeten overgeschreven worden om in de levensbehoeften te voorzien, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Zij slagen er met hun betoog geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering van de verwerende partij dat er geen duidelijk zicht wordt geboden op de inkomsten waarover de eerste verzoekende partij effectief kan beschikken om te voorzien in de levensbehoeften van haarzelf en haar gezin.

2.7. Verzoekende partijen erkennen voorts dat de verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt van de communicatie van hun boekhouder en de daarbij gevoegde stukken. De verwerende partij heeft, zoals blijkt uit de omstandige motivering, deze stukken mee in overweging genomen. Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat de boekhouder in zijn email nog stelde: *“Ik kan u een overzicht sturen van de privé-opnamen over 2022 welke de heer E. (...) doet bij zijn eenmanszaak voor het onderhouden van zijn gezin. Is dat hetgeen u nog wilt zien?”* doch de Dienst Vreemdelingenzaken hierop niet reageerde, tonen zij met hun betoog geenszins aan dat het overzicht waarover de boekhouder het heeft, geen betrekking zou hebben op de stukken die hij reeds met zijn email samen verstuurde. Immers, zoals de verwerende partij blijkens het administratief dossier correct noteert, betreffen deze stukken onder meer:

“-Printscreens van verrichtingen van een ongekeerde rekening

-Een niet-officieel overzicht van allerlei inkomsten en uitgaven voor de periode van 31.01 tot 30.09.2022 van een niet gekende bankrekening

-Rekeningguittreksels van de referentiepersoon met inkomsten en uitgaven”

Daarenboven blijkt dat tweede verzoekende partij tot tweemaal toe door de verwerende partij uitgenodigd werd om haar alle nuttige inlichtingen over de bestaansmiddelen over te maken. Zo werd haar – in navolging van haar aanvraag tot verlenging van haar verblijf – op 17 mei 2022 een schrijven gericht waarin specifiek bijkomende documenten werden opgevraagd, onder meer in verband met de inkomsten van de referentiepersoon. Aangezien tweede verzoekende partij niet alle opgevraagde documenten had overgemaakt in haar reactie op dit schrijven, werd zij andermaal bij brief van 27 oktober 2022 gevraagd: *“Gelieve ons een duidelijk overzicht met de inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon, alsook de loonfiches van de voorbije 12 maanden bijkomende bewijsstukken over te maken die ons toelaten om na*

te gaan over welke inkomsten de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden.

Indien u zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken (loonfiches)."

Uit het voorgaande blijkt dat de tweede verzoekende partij, ingevolge haar aanvraag tot verlenging en de briefwisseling die daarna werd gevoerd, meerdere malen uitdrukkelijk werd bevraagd over de documenten die de verwerende partij van belang achtte voor de beoordeling van haar situatie. Hierbij werd tot twee maal toe zeer specifiek benoemd welke bewijsstukken de verzoekende partij precies diende voor te leggen. Nadat reeds een eerste maal werd verwittigd dat de voorgelegde stukken niet afdoende waren, werd aan de tweede verzoekende partij nogmaals de kans geboden om de nodige bewijzen (*duidelijk overzicht met de inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon, alsook de loonfiches van de voorbije 12 maanden bijkomende bewijsstukken over te maken die ons toelaten om na te gaan over welke inkomsten de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt om te voorzien in de levensbehoeften van referentiepersoon en zijn gezinsleden*) over te maken. De tweede verzoekende partij werd zodoende genoegzaam in kennis gesteld welke documenten zij precies diende over te maken om aan te tonen dat zij nog steeds voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens werd zij er in diezelfde brief van verwittigd dat haar verblijfsrecht kon worden beëindigd indien zij de gevraagde stukken niet overmaakt of indien uit de extra aangeleverde documenten niet blijkt dat er is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen kunnen gelet op voorgaande niet worden gevolgd waar zij betogen dat de verwerende partij hen in de gegeven omstandigheden nogmaals de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie of toelichtingen te verschaffen via hun boekhouder.

Luidens artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast immers duidelijk op de tweede verzoekende partij. Met het oog op de verlenging van het verblijfsrecht dient de tweede verzoekende partij dan ook zelf alles in het werk te stellen om een voldoende bewijs aan te brengen dat de referentiepersoon nog steeds beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt aan de verwerende partij vervolgens toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of hiermee wordt aangetoond dat de referentiepersoon actueel over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij is er niet toe gehouden om de tweede verzoekende partij uit te nodigen om de leemtes in haar bewijsvoering aan te vullen. Dit geldt in casu des te meer nu de tweede verzoekende partij niet enkel bij het indienen van haar aanvraag tot verlenging van het verblijfsrecht zelf, maar nadien nog tot tweemaal toe op uitdrukkelijke vraag van het bestuur in de mogelijkheid werd gesteld om de nodige bijkomende bewijsstukken over te maken. Welke bewijsstukken er precies nodig waren, werd bovendien heel duidelijk gepreciseerd. Dat de tweede verzoekende partij geen overtuigende stukken voorlegde, kan niet op de verwerende partij worden afgewenteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager zelf niet in gebreke mag blijven wanneer het bestuur specifiek en dwingend vraagt om welbepaalde bewijsstukken over te maken, teneinde te kunnen beoordelen of er nog steeds aan de toepasselijke verblijfsvoorwaarden is voldaan. Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat de bewijslast inzake de bestaansmiddelen bij de tweede verzoekende partij zelf ligt. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de tweede verzoekende partij aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van de gevraagde verlenging van het verblijfsrecht. Zij diende dus zelf het nodige te doen om voldoende bewijskrachtige documenten voor te leggen betreffende de actuele bestaansmiddelen van haar echtgenoot. Aan de verwerende partij kan het zodoende niet worden verweten dat zij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde bestaansmiddelenvereiste en dat zij niet nog een derde maal om bijkomende bewijzen of toelichtingen betreffende de actuele financiële situatie van de referentiepersoon heeft gevraagd bij de tweede verzoekende partij of elders.

2.8. De verzoekende partijen hekelen tot slot dat de verwerende partij niet is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse zoals bedoeld in artikel 10ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.9. Artikel 10ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Aldus moet er enkel een behoefteanalyse worden doorgevoerd indien de verwerende partij, op grond van de voorgelegde inkomstenbewijzen, vaststelt dat de referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals bedoeld in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.”

Anders dan wat verzoekende partijen voorhouden, drong zich in casu geen behoefteanalyse op nu niet blijkt dat de verwerende partij vastgesteld heeft dat er wel sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen doch dat deze ontoereikend zijn in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Integendeel, zoals de verwerende partij motiveert, werd onvoldoende duidelijk gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekende partijen dienstig kunnen aanvoeren dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER